

L. DŽ. ŠEN

ĐAVO UVEK NOSI CRNO

Preveo
Saša Novaković

■ Laguna ■

Naslov originala

L. J. Shen

THE DEVIL WEARS BLACK

Copyright © 2021 L. J. Shen

All rights reserved.

Translation copyright © 2022 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Za Lin i Lilijan,
moje omiljene dame iz književnog kluba*

Dve osobine su zajedničke crnoj boji i đavolima. Nalik su tmimi i nikad ne izlaze iz mode.

Čejs Blek, izvršni direktor *Blek & Co.*

MUZIKA ZA KNJIGU

- „Falling“ – Trevor Danijel
- „Reckless“ – Hili
- „Fire“ – Kasabijan
- „Fisherman’s Blues“ – Voterbojs
- „Love Me Less“ – Maks *feat.* Kvin XCII
- „Drive“ – Kars
- „Sympathy for the Devil“ – Roling Stouns

PRVO POGLAVLJE

Medi

10. oktobar 1998.

Draga Medi,

U posljednje vreme veoma voliš žutu boju. U stvari, juče si me pitala možeš li da se udaš za nju. Nadam se da je i dalje stalno nosiš.

(Takođe se nadam da si našla nekog prikladnog za brak.)

Zanimljivost dana. Kad su španski moreplovci stigli do Amerike, pomislili su da suncokreti sijaju jer su napravljeni od zlata.

Čovek je beskrajno kreativan!

Uvek budi kreativna.

Voli te,

Mama

I zvanično, strefio me je šlog.

Sve činjenice ukazivale su na to. Odgledala sam dovoljno epizoda *Grejsine anatomije* da bih sa sigurnošću postavila dijagnozu:

Zbunjenost? Tu je.

Opšta utrnulost? Takođe.

Iznenadna glavobolja? Problemi s vidom? Nesiguran hod? Klecava kolena? Štriklirano, štriklirano, štriklirano.

Dobro je što sam otišla da se vidim s lekarom. *Doslovno*. Vraćala sam se kući s jednim od njih kad su se pojavili prvi simptomi. Barem je odmah mogla da mi se ukaže prva pomoć ako bude potrebno.

Zavukla sam ruke u žuti sako sa šljokicama i ljubičastim tufnama (moj omiljeni), digla ramena i u želji da mi nestane s očiju, zaškiljila u veliku siluetu koja je sedela na stepeništu ispred zgrade u kojoj sam iznajmljivala stan.

I nije nestao, plavičasti odsjaj telefona osvetljavao mu je lice. Letnji vazduh plesao je oko njega, pucketajući kao vatromet. Sva smeđa svetla ulice hvatala su njegov profil kao da stoji pod reflektorima u centru scene. Obuzela me je panika. Poznavala sam samo jednog čoveka oko kojeg je univerzum igrao kao aloha devojke.

Preko volje sam otpisala šlog.

Ne, ne bi se ni u snu usudio da se pojavi ovde. Pogotovo nakon onog našeg ružnog rastanka.

„... I tako se moj mali pacijent nagnuo ka meni i rekao: 'Mogu li nešto u poverenju da vam kažem?', a ja kao: 'Aha, naravno', očekujući da će mi reći kako mu se roditelji razvode. 'Konačno sam shvatio šta je moja mama po zanimanju.' I šta je u pitanju? Slušaj ovo, Medi.“ Itan, momak s kojim sam izašla, pljesnuo se po kolenu, očigledno precenjujući duhovitost svoje priče. „Moja mama je zubić-vila. Stavila mi je ajped pod jastuk kad sam izgubio prvi zub. Ja sam najsrećnije dete na svetu!“

Itan je zabacio glavu i nasmejao se, nesvestan mog unutrašnjeg stanja. Bio je zgodan, oči, kosa i mokasine gotovo iste nijanse orah-smeđe, vitko telo trkača i Skubi Du kravata. Istina, nije bio doktor San Snova. Više doktor Stvarni. I da, ispričao mi je dvanaest dogodovština svojih malih pacijenata za večerom

u etiopskom restoranu, maltene padajući od smeha dok je recitovao oštroomna dečja zapažanja. Ali Itan Gudman bio je tačno tip momka koji mi je bio potreban u životu.

To sam naučila iz bolne lekcije muškarca na stepenicama.

„Dečje mudrosti.“ Igrala sam se mindušom-suncokretom. „Nedostaje mi dečja nevinost. To je jedna od retkih osobina koju bih volela da sam zadržala iz detinjstva.“

Silueta na mom stepeništu je ustala i okrenula se ka nama. Digao je pogled s telefona i sreo se s mojim. Srce mi se izduvalo kao balon, mlataralo je u drhtavim krugovima pre nego što je palo na hrpu otromboljene gume u dnu stomaka.

Bio je to *on*.

Svih sto osamdeset osam centimetara isklesanih crta nemilosrdnog seksepila. Uvijenog u besprekornu crnu košulju s rukavima podvrnutim do laktova, koji su otkrivali podlaktice debele kao moje butine, ožičene venama i mišićima. Lejla, moja drugarica iz detinjstva a sada i prva komšinica, zvala ga je Gaston iz *Lepotice i zveri* u stvarnom životu. „Melem za oči, ali s karakterom zbog kojeg bi ga trebalo baciti s krova.“

Mrštio se kao da ni njemu nije jasno šta traži tu.

Sa začušljanom crnom kosom.

Kosim plavosivim očima junaka iz manga stripova.

S crtama lica grčkog boga zbog koga biste došli u iskušenje da počinite ratni zločin u zamenu za priliku da kao životinja zarijete zube u tu njegovu vilicu.

No, znala sam da nije ni gospodin San Snova ni gospodin Stvarni.

Čejs Blek bio je đavo. Moj lični. Uvek u crnom sa surovim komentarom navrh jezika, namerama nečasnim i lascivnim poput njegovog osmeha. A ja? Nisu me džaba zvali Sveta Medi. Ne bih mogla da budem zla čak ni da mi život od toga zavisi. Što, srećom, nije bio slučaj.

„Stvarno? Voleo bih da sam sačuvao prvi zub koji mi je ispao. Moje kuće ga je progutalo. Šta ćeš“, zapijukao je Itan

entuzijastično. Brzo sam okrenula glavu ka momku s kojim sam izašla. „Naravno, s kućicama se razne stvari dešavaju. Kao kad je došao pacijent – bože, čekaj samo da čuješ ovo – u moju pedijatrijsku kliniku zbog sumnjivog osipa...“

„Itane?“ Stala sam u pola koraka jer nisam bila u stanju da se usredsredim na još jednu njegovu slatku pričicu. Istina, bile su očaravajuće, ali propast je bila doslovno na pragu, spremna da raznese život na sve strane.

„Da, Medi?“

„Žao mi je, ali malo osećam mučninu.“ Što tehnički gledano i nije bila laž. „Mislim da bi bilo bolje da se pozdravimo.“

„O, ne! Da nije od one *tera sige*? Ta etiopska jela od sirovog mesa mogu da budu nezgodna.“ Itan se namrštio, pogledavši me kao kućence, od čega mi se srce malo slomilo.

Hvala bogu da se previše zaneo pričama o pacijentima pa nije primetio džinovskog muškarca koji je stajao ispred vrata moje zgrade.

„Ne, nikako. Već nekoliko sati nije mi dobro. Mislim da me je konačno slomilo.“ Bacila sam pogled ka Čejsu preko Itanovog ramena, progutavši knedlu.

„Jesi li sigurna da ti ne treba pomoć?“

„Sasvim.“ S osmehom sam mu poravnala Skubi Du kravatu na grudima.

„Sviđa mi se tvoj pozitivan stav. Zbog toga će svet biti bolji.“ Itanu su oči zaiskrile. Nagnuo se da me poljubi u čelo. Imao je jamice na obrazima. Jamice su super. I Itan je bio super. Pa zašto sam onda nestrpljivo žurila da se pozdravim s njim kako bih mogla da ubijem neočekivanog gosta na stepeništu ispred moje zgrade?

Da, sad sam se setila – zato što mi je Čejs Blek uništio život, ostavio me u ruševinama da sastavljam razvaljene delove, svaki komad krhotine naše veze duboko me je posekao.

Više o tome uskoro.

Samo sam morala da se pozdravim sa svojim savršenim, „umalo da me spase od šloga“ doktorom Stvarnim.

Dok sam prelazila ostatak puta do zgrade a srce mi šljapkalo u grudima kao riba na suvom, zamišljala sam razne načine na koje ću pozdraviti Čejša. U svima njima, blazirana, deset centimetara viša, nosim *femme fatale* Lubuten cipele s visokom štiklom umesto ovih ravnih zelenih *Babet* mokasina.

Čudno, ne sećam se da sam ostavila đubre ispred vrata. Dozvoli mi da te otpratim do kante, gospodine Blek.

Hteo bi da se izviniš? A za šta konkretno? Zato što si me prevario ili zato što sam posle toga morala da uradim ponižavajuća testiranja na seksualno prenosive bolesti, ili bi da se izviniš samo zato što si mi protraćio dragoceno vreme?

Da se nisi izgubio, dušo? Hoćeš da ti pokažem gde je bordel? Suvišno je reći da Čejš Blek nije budio sveticu u meni.

Stala sam na tri koraka od njega. Živci su mi bili istanjeni koliko i haljina s breskvinim cvetovima i nerviralo me je što mi uzbuđenje struji grudima. Podsetilo me je koliko sam bila luda za njim. Predusretljiva. Potčinjena.

„Medison.“ Čejš je podigao bradu, gledajući me pažljivo niz nos. Zvučalo je to kao naredba, a ne kao pozdrav. Snishodljivo podizanje obrve takođe nije bilo primamljivo.

„Šta ti radiš tu?“ , prosiktala sam.

„Hajdemo gore do tebe.“ Stavio je telefon u džep. Pravo na stvar. Direktno. Bez pitanja, odmah *hajdemo*. Ni *kako si*. Ni *izvini što sam ti srce smrvio*, čak ni *kako je Dejzi, ozidudl (ili esholdudl, kako ga sad zovu tvoji prijatelji jer im piša u cipele) kojeg sam ti dao za Božić, iako si mi najmanje tri puta rekla da si alergična na pse?**

Privukla sam peševe tankog letnjeg sakoa, besna na sebe što mi prsti drhte. „Radije ne bih. Ako si krenuo da jebeš po Njujorku, pogrešio si adresu. Mene možeš da precrtaš.“

---

* Ozidudl – engl. *Aussiedoodle*, mešanac australijskog ovčara i pudlice. (Prim. prev.)

Letnja vrelina krvarila je s asfalta i uvijala se oko mojih nogu kao dim. Tama noći nimalo nije prigušila stvarnost. Menhetn je bio lepljiv, podbuo od znoja i hormona. Ulice su vrvele od parova i ajkulovskih jata turista, radnika galamdžija i bezobraznih klinaca. Nisam želela scenu u javnosti, ali sam još manje želela da mi se nađe u stanu. Znete onu izreku: *Ako svako može da ga ima, meni ne treba*. To se odnosilo i na njegovo telo. Nakon raskida trebalo mi je mnogo nedelja da izvučem iz posteljine onaj jedinstveni Čejs Blek miris. Svuda me je pratio, kao tamni oblak pun kiše. I dalje sam osećala otok od suza kad bih pomislila na njega.

„Znam da si uznemirena“, započeo je opreznim tonom kao da ulazi u pregovore s nepripitomljenim jazavcem.

Presekla sam ga, iznenađena sopstvenim samopouzdanjem. „Uznemirena? Uznemirena sam kad mi se pokvari veš-mašina. Kad mi kuće prožvaće plavi pončo koji sam kupila prošle zime, i kad čekam novu sezonu *Maskiranog pevača*.“

Zinuo je, bez sumnje da bi se usprotivio, ali podigla sam ruku i zamahala da bih naglasila:

„Ono što si ti meni uradio nije me uznemirilo, Čejs. *Opuštošilo* me je. Nije mi teško to da priznam jer sam te u toj meri prevazišla da sam zaboravila kako sam se osećala dok sam bila *pod tobom*.“ Jedva da sam uzela vazduh pre nego što sam ispljunula još vulkanskog otrova na njega. „Ne, nećemo da idemo gore. Šta god imaš da kažeš“, pokazala sam na beton ispred nas, „ovo ti je bina.“

Prošao je prstima kroz kosu, tako crnu i meku da me je zbolelo u grudima. Odmeravao me je kao da sam tempirana bomba koju mora da demontira. Nisam mogla tačno da odredim da li je iznerviran, da li se kaje ili je ogorčen. Izgledao je kao kombinacija svega navedenog. Nikad nisam znala šta oseća čak ni kad je bio duboko u meni. Ležala bih, gledala ga u oči i videla samo sopstveni odraz kako zuri u mene.

Prekrstila sam ruke, pitajući se šta ga je navelo da me poseti. Nije mi se javljao otkako smo raskinuli pre šest meseci. Ali

čula sam od Svena, mog šefa, da je Čejs dovodio žene u svoj penthaus nakon našeg raskida. Moj šef i Čejs stanovali su u istoj glamuroznoj zgradi na Park aveniji. Izgleda da ovaj drugi nije u suzama tonuo u san.

„*Molim te.*“ Reči su se neudobno promeškajile u njegovim ustima kao da su šljunak. Čejs Blek nije navikao da lepo zamoli za ono što mu treba. „Reč je o intimnim stvarima. Ne bih da me cela ulica sluša.“

Iskopala sam ključeve iz torbice i zamarširala stepenicama. I dalje je bio na prvom stepeniku i progorevao mi je pogledom rupu u leđima. Prvi put da me nije ledeno pogledao, a ja sam bila potpuno imuna na to. Gurnula sam ulazna vrata zgrade, ignorišući njegovu molbu. Čudno, uvek sam mislila da ću se bogovski osećati kad mu budem vratila milo za drago. Ali sad su se moja osećanja vrtložila oko povređenosti, ljutnje i zbunjenosti. Trijumfa nije bilo na vidiku, a likovanje je bilo kilometrima daleko. Već sam gotovo prešla preko praga kad su me zaustavile njegove reči:

„Previše se plašiš da mi posvetiš deset minuta svog vremena?“ izazivao je. Podsmeh u njegovom glasu zabio mi se kao nož u leđa. Ukočila sam se. Sad sam ga prepoznala. Hladan, proračunat. Razigrano nemilosrdan. „Ako si me prevazišla i nimalo nisi u iskušenju da budeš poda mnom, možeš da se vratiš svojoj blaženoj egzistenciji oslobođenoj od Čejsa nakon što ti kažem šta mi je na srcu.“

Uplašena? Misli da sam *uplašena*? Da sam iole otpornija na njegov šarm, stvarno bi mi pripalo muka što ga vidim.

Okrenula sam se, izbacivši kuk s ljubaznim osmehom na usnama. „Malo smo nadmeni?“

„Koliko je potrebno da ti privučem pažnju“, odgovorio je hladnokrvno.

Izgledao je kao čovek koji ne želi da bude tu.

Uostalom, zašto je uopšte došao?

„Pet minuta biće ti više nego dovoljno, i budi pristojan.“

Uperila sam ključeve u njega.

„Ne pomerio se s mesta.“ Stavio je ruku na grudi u podru-gljivom gestu.

„Barem nam se želje podudaraju.“

To mu je izmamilo osmeh. Krenula sam ka svom stanu na drugom spratu, ne osvrćući se da vidim je li pošao za mnom. Pokušavala sam da razvrstam razloge njegovog dolaska. Možda se upravo vratio s rehabilitacije, neuspešnog lečenja destruktivne zavisnosti od seksa. Bili smo zajedno samo šest meseci i tokom tog vremena bilo je jasno da se Čejs neće smiriti dok leđa ne oderem na tepihu i dok ne bude siguran da ću sutra klecavih kolena nabadati naokolo. Nije da sam na to imala pritužbi – seks je bio deo veze koji je dobro funkcionisao – ali bio je nezasit mačor.

Da, zaključila sam. Ovo je verovatno deo njegovog procesa oporavka u dvanaest koraka. Nadoknada štete onima koje je povredio. Izviniće se, otići i oboje ćemo moći da stavimo tačku na naš odnos. Pročišćujuće iskustvo, u stvari. To bi započinjanje nečeg novog s Itanom učinilo još savršenijim.

„Tačno čujem kako previše razmišljaš“, progundao je Čejs, penjući se stepenicama iza mene. Začudo, to uopšte nije zvučalo kao izvinjenje. Samo njegovo uobičajeno nadmeno ponašanje.

„A ja tačno osećam da mi gledaš dupe“, ravno sam uzvratila.

„Možeš da osetiš i druge delove mog tela ako već tome naginješ.“

Ne kolji ga tupim nožem, Medi. Nije vredan robije.

„Ko je momak?“ Zevnuo je provokativno. Uvek je bilo vragolastog prizvuka u njegovim rečima. Sve je izgovarao u ravnodušnom maniru, s daškom ironije kako bi podsetio da je bolji od mene.

„Vau!“ Odmahnula sam glavom otpuhnuvši. Imao je drskosti da me pita za Itana.

„Vau? Da nije reper? U tom slučaju treba mu kompletna promena imidža. Reci mu za *Blek & Co.* klub. Imamo promotivne popuste za usluge stilista.“

Pokazala sam mu srednji prst, ne okrećući se, ignorišući njegov mračni prigušeni smeh.

Stali smo kod mojih vrata. Lejla je stanovala preko puta mene, u stanu koji je pretvoren u garsonjeru kad je gazda podelio svoju imovinu napola. Lejla se prva preselila u Njujork, odmah nakon mature. Kad mi je rekla da će garsonjera preko puta njene biti slobodna jer se par koji je iznajmljuje seli u Singapur, a vlasnik preferira uredne stanare koji plaćaju kiriju na vreme, iskoristila sam tu povoljnu priliku. Lejla je vaspitačica preko dana, a bebisiterka uveče da bi uvećala prihode. Teško mi je bilo da se setim kad je poslednji put bila bez bebe u naručju i kad nije isecala slova i brojke, pripremajući se za posao. Zalepila bi reč dana na svoja vrata svakog jutra. Bio je to sjajan način da mi se obrati kad ne bismo stigle da porazgovaramo. Tokom godina vezala sam se za Lejline reči dana. Bile su mi drugari, saputnici, neka vrsta malih predznaka. Predviđanja kako će proteći dan. Žureći na posao, nisam videla šta je za danas izabrala.

Bacila sam odsutno pogled ka njenim vratima dok sam stavljala ključ u bravu.

Opasnost: mogućnost da dođe do povrede, bol, šteta ili gubitak.

Preplavilo me je osećanje da tonem. Smestilo se u dnu kičme, uporno pritiskajući. „Nisi došao da se izviniš, zar ne?“ Rekla sam bez daha, i dalje gledajući u vrata.

„Da se izvinim?“ Njegove ruke došle su otpozadi da se smeste iznad moje glave. Njegov topao dah kliznuo mi je pozadi po vratu. Od toga su mi se naježile dlačice na temenu. *Efekat Čejs.* „Zašto, kog đavola?!“

Otvorila sam vrata i pustila Čejsa u svoj stan. Na svoju teritoriju. U svoj život.

Bolno svesna činjenice da je spalio moje kraljevstvo poslednji put kad je uleteo u njega.

DRUGO POGLAVLJE

Medi

2. jul 1999.

Draga Medi,

Danas smo zajedno stavile uvele bele rade gospođe Hanam među stranice tvoje stare knjige. Rekla si da zaslužuju da se lepo sahrane jer ti ih je žao. Od tvoje saosećajnosti grlo mi se steglo. Zato sam se okrenula i izašla iz sobe. A ne zbog polena. Naravno da mi polen ne smeta. Pa, bože, ja sam cvečarka!

Zanimljiva činjenica: bele rade su simbol čednosti, novog početka.

Nadam se da si i dalje dobrodušna, saosećajna i da si svesna da je svaki dan novi početak.

*Voli te,
Zauvek,
Mama*

Zbacila sam cipele, udarile su o zid. Dejzi je dojurila iz svog krevca na prozorskoj dasci pored cveća, mašući repom kad

je počela da me liže između prstiju u znak pozdrava. Istini za volju, ta njena navika nije priličila dami, ali spadala je u najmanje destruktivne.

„Čemu dugujem ovo nezadovoljstvo, gospodine Blek?“, skinula sam žuti sako.

„Imamo problem.“ Čejs je pomazio Dejzi pre nego što je ušao u moju garsonjeru. Činilo se da je nepravедno, gotovo uvrnuto što sam potrošila toliko suza i besanih noći mireći se s činjenicom da se nikad više neće naći u mojoj kuhinji, samo da bi se... opet našao u njoj. Kao da se ništa nije desilo. Kao da se ništa nije promenilo. Ali to nije bilo tačno. Ja sam se promenila.

Čejs je otvorio frižider, uzeo dijet koka-kolu – moju dijet koka-kolu – i otvorio je pre nego što se naslonio na radnu ploču i otpio gutljaj.

Zurila sam u njega, pitajući se da nije možda dobio šlog. Gledao je oko sebe po mom zgužvanom, malom stambenom prostoru, bez sumnje praveći inventar onoga što sam promenila otkako je poslednji put bio tu. Nove tapete iz *Antropologđija*, čista posteljina i (najmanje primetno, ali svejedno prisutno) novo ulegnuće u mom srcu, oblika njegove gvozdene pesnice. Upalio je svetla – imala sam jedan prekidač za ceo stan – i zvižduknuo.

Pod neoprašajućim LED svetlom, primetila sam da izgleda neuredno, da je neobrijan. Oči su mu bile krvave, košulja malo izgužvana. Frizuri od dvesta dolara očajnički je trebalo skraćivanje. Nimalo nalik zgodnom, besprekornom plejboju za kakvog se smatrao. Kao da je svet konačno odlučio da svali svoju težinu na njegova veličanstvena pleća.

„Izgleda da si prirasla mojima za srce“, priznao je opušteno, kao da su šanse za to bile ravne pojavi jednoroga.

Krenula sam ka njemu i otela mu koka-kolu. Otpila sam gutljaj iz principa i spustila limenku na pult između nas. „I?“

„Moja majka ne prestaje da priča o banana-hlebu koji si obećala da ćeš joj napraviti, sestrin životni san je da ti postane

najbolja prijateljica otkako si joj isplela onu kapu, a moj otac se kune da si žena snova svakog muškarca.“

„Slučajno i ja imam visoko mišljenje o tvojoj porodici“, rekla sam istinu. Blekovi nimalo nisu bili nalik potomku kojeg su greškom izmrestili u svet. Bili su fini, dobrodušni, saosećajni i gostoljubivi. Uvek s osmehom i, što je još važnije, s čašom vina za mene.

„Ali ne i o meni“, počastio me je hedonističkim kezom koji je sugerisao da mu prija što ga ne vole. Kao da je time postigao cilj. Prešao na viši nivo u video-igrici.

„O tebi, ne.“ Kratko sam klimnula glavom. „I zato te laska-nje nikud neće odvesti.“

„I ne pokušavam nikud da odem s tobom“, uverio me je, grudi su mu se raširile ispod košulje. Fantom njegovog mirisa – šumovitog i muževnog afteršejva – doplovio je do mojih nozdruva, nateravši me da zatreperim. „Barem ne onako kako ti misliš.“

„Pređi na stvar, Čejse.“ Uzdahnula sam, oborila pogled i promrdala prstima na nozi. Želela sam da ode kako bih mogla da se zavučem pod jorgan i da gledam *Supernatural*. Samo je zdrava doza Džensena Eklsa u kombinaciji s nezdravim količinama čokolade i impulsivnog šopinga preko interneta mogla spasti veče. Uz vino. Ubila bih za flašu vina. I da po mogućstvu žrtva bude muškarac koji je stajao preda mnom.

„Tu je problem“, rekao je.

Kao i uvek s njim. Blenula sam belo u njega da bi mogao da nastavi. Onda je uradio najčudniju stvar na svetu. Kao... da... se... *žacnuo*? Čejse Blek.

„Možda sam zaboravio da im pomenem da smo raskinuli“, rekao je oprezno, skrenuvši pogled ka Dejzi, koja je trenutno zaskakala nogu od kauča s oduševljenim psećim osmehom.

„Molim?“ Trznula sam glavom ka njemu, zaškrgutavši zubima. „Prošlo je šest meseci.“ I tri dana. I dvadeset jedan sat. Mada nisam brojala. „Pa, šta si čekao dosad?“

Protrljao joj je čekinje, pogleda i dalje uprtog u moje be-
stidno kuće. „Iskren da budem, mislio sam da ćeš shvatiti da
si preterano burno reagovala i da ćeš se vratiti.“

Da sam lik iz crtanog filma, vilica bi mi pala do poda a
jezik bi mi se otkotrljao kao crveni tepih i udario u vrata, kroz
koja bi kasnije proleteo Čejs, ostavljajući rupu u obliku siluete
svog tela.

Pritisla sam očne kapke, teško uzdahnuvši. „Šališ se. Reci
mi da se šališ.“

„Imam bolji smisao za humor.“

„E, pa, nadam se da ti je smisao za orijentaciju u prostoru
jednako dobar da bi mogao da nađeš vrata i vratiš se svojima
da im kažeš da smo zauvek raskrstili.“

Otišla sam do vrata, širom ih otvorila i pokazala mu da ode,
cimnuvši glavom.

„Ima još toga.“ Čejs je ostao naslonjen u kuhinji s rukama
nonšalantno zavučenim u džep. Imao je nekoliko poza koje su
mu bile obeležje, a koje su bile istetovirane s unutrašnje strane
mojih očnih kapaka da mi se nađu za loše dane.

Čejs opušteno naslonjen na nepokretni objekat.

*Čejs koji se drži za vrh dovratka, bicepsi i tricepsi bujaju iz
njegove majice kratkih rukava.*

*Čejs s rukom zavučenom u prednji džep pantalona, seksi
pogledom polako me svlači.*

U suštini, imala sam čitav katalog samoindukovanih or-
gazama samo na osnovu izgleda svog bivšeg momka. Što je,
moram priznati, predstavljalo nivo patetičnosti koji je zahtevao
zaseban stručni naziv.

„Hteo sam da im kažem pre nekoliko nedelja da više nismo
zajedno, ali otac me je pretekao s lošim vestima.“

„Strašno! Da se nije superjahta pokvarila?“ Stavila sam ruku
preko grudi, glumeći zabrinutost. Ronan Blek, vlasnik *Blek &
Co.*, najprometnije robne kuće na Menhetnu, vodio je očara-
vajući život pun putovanja, privatnih mlaznjaka i grandioznih

porodičnih okupljanja. Ipak, ostao mi je gorak ukus u ustima što podrugljivo govorim o ljudima koji su me s dobrodošlicom primili u svoj svet.

„Ima rak u poodmakloj fazi. Prostate. Proširio se na kosti. Bubrege. Krv. Nije išao na preglede. Majka ga je godinama molila da se pregleda, ali bio je tvrdoglav. Da i ne pominjem da je u neizlečivoj fazi. Ostalo mu je samo tri meseca.“ Zastao je. „U najboljem slučaju.“

Preneo je vesti ravnim glasom, nepromenljivog izraza lica. I dalje je gledao Dejzi, koja je odustala od kauča, raširivši noge ispred Čejsa i tražeći da je mazi po stomaku. Nagnuo se i počeo odsutno da je češka, čekajući da upijem ono što je rekao. Njegove reči natopile su me kao otrov, šireći se sporo i smrtonosno. Pogodile su me negde duboko, u tvrdo klupko bola koje sam držala u stomaku. Mamino klupko. Zнала sam da su Čejsi i njegov otac bliski. Takođe sam znala da je Čejsi gord i da nikad neće pokazati slabost, posebno ne pred nekim ko ga mrzi. Kolena su mi se ukočila, vazduh se zaglavio u grlu, odbijajući da uđe u pluća.

Odolela sam želji da izbrišem prostor koji nas je delio i da ga zagrlim. Preveo bi moju toplinu kao sažaljenje, a nisam ga sažaljevala. Bila sam skrhana zbog njega jer sam prošla kroz slično iskustvo, izgubila sam majku sa šesnaest godina nakon dugotrajne borbe s rakom dojke. Zнала sam dobro da je uvek prerano oprostiti se od roditelja. A gledati nekoga koga volite kako gubi bitku sa svojim telom bolno je kao da kidate sebi meso.

„Žao mi je, Čejse.“ Reči su mi konačno isteturala iz usta, nezgrapne i beznačajne. Setila sam se koliko je moj tata mrzeo kad mu to kažu. *Pa, šta ako im je žao? Od toga Ajris neće biti bolje.* Setila sam se maminih pisama. Svakog jutro dan bih započinjala jednim od njenih pisama, šoljom jake kafe, a jutros sam pročitala dva pisma. Imala sam osećaj da je preda mnom težak dan. I nisam pogrešila.

Nadam se da si i dalje dobrodušna i saosećajna.

Zapitala sam se šta bi mislila o mom nadimku. Sveta Medi. Uvek tu da spase dan.

Čejsov zaklonjen pogled digao se s Dejzi da se sretne s mojim. Pogled mu je bio zastrašujuće prazan. „Hvala ti.“

„Mogu li nekako da pomognem...“

„Možeš.“ Uspravio se i otresao ruke od Dejzinih dlaka.

Upitno sam nakrivila glavu.

„Nakon što nam je otac saopštio loše vesti, bili smo u haosu. Kejti nije išla na posao. Majka nije ustajala iz kreveta, a tata se trudio da ih uteši umesto da vodi računa o sebi. Bilo je to, u nedostatku bolje reči, žestoko sranje. Koje još traje.“

Znala sam od ranije, i to ne preko Čejsa već iz intervjuja koji je dala *Vogu*, da se Lori Blek bori s depresijom. Otvoreno je govorila o mračnim periodima dok je promovisala neprofitnu organizaciju za koju je volontirala. Kejti, Čejsova sestra, bila je direktorka marketinga u *Blek & Co.* i šopingholičarka. To je mnogo manje privlačno i mnogo manje uvrnuto šik nego što zvuči. Kejti je imala napade uznemirenosti. Te epizode su uključivale intenzivna nekontrolisana opijanja šopingom da bi se potisnulo ono što ju je dovelo na ivicu živaca. Od impulsivnog trošenja novca malo bi prodisala, ali uvek posle toga mrzela bi sebe. Bilo je to nalik emotivnom prežderavanju, samo s odećom poznatih modnih kreatora. Tako se, u stvari, i došlo do dijagnoze. Pre šest godina ušla je u manijakalni nalet trošenja para nakon raskida s momkom. Potrošila je 250.000 dolara za nešto manje od 48 sati, prešla limit na tri kreditne kartice. Pronašao ju je Čejš zatrpanu ispod doslovno planine kutija od cipela i odeće u njenom *walk-in* ormanu kako plaće nad flašom šampanjca.

Mora da mi je Čejš pročitao misli jer je rekao, ne skidajući pogled s mene: „Uzevši u obzir prethodna majčina iskustva, verovatno si već pretpostavila da je na putu za zemlju Depresiju. A kad sam otišao do Kejti, vrata nisu mogla da se otvore od paketa *Amazona*. Treba mi žrtveno jagnje.“

„Čejse“, zaškripala sam. Osećala sam se kao neka sirota životinja koju će baciti u dim. Lice mu je bilo bezizražajno, ton odmeren.

„Morao sam nešto da smislim u hodu. Pa sam spremio za njih objavu sa svoje strane.“

Dohvatio je limenku koka-kole, otpio još jedan gutljaj, ne skidajući pogled s mene. Tišina. Srce mi se zavrtelo kao hrčak na točku. Osetila sam peckanje na vrhovima prstiju. Panika mi je zapušila grlo.

„Rekao sam im da smo se verili.“

Nisam rekla ni reč.

Barem ne u prvi tren.

Uzela sam koka-kolu, zavrljačila je o zid i gledala kako se razliva u avangardno delo od tamnosmeđe pene. Ko je u stanju nešto tako da uradi? Da kaže svojim roditeljima da se verio s bivšom devojkom, koju je prevario? A sad mi kao kreten bez izvinjenja saopštava to na brzinu.

„Ti kučkin...“

„Nije to najgore.“ Podigao je ruku, pogled mu je poleteo ka prozorskoj dasci na kojoj su se nalazili raznobojne saksije s cvećem i Dejin krevetac. „Kako se ispostavilo, veridba je bila tačno ono što je lekar prepisao. Porodica je božansko načelo za Blekove. Dalo je mami razlog za radost, a tati skrenulo misli s bolesti. I tako je ispalo da ćemo ti i ja proslaviti veridbu u Hemptonu za vikend.“

„Proslava veridbe?“ Javila sam se kao odjek, trepćući. Osećala sam da me hvata morska bolest. Kao da se pod zanjihao u ritmu mog pulsa. Čejse je kratko klimnuo glavom.

„Prirodno, očekuje se da oboje budemo tamo.“

„Tu je prirodna samo činjenica da si ti i dalje lud“, rekla sam polako, s haosom u glavi. „Odgovor na tvoje neizgovoreno pitanje glasi: Ne.“

„Ne?“, ponovio je. Još jedna reč na koju nije navikao.

„Ne“, potvrdila sam. „Neću se pojaviti na proslavi lažne veridbe.“

„Zašto?“, upitao je iskreno iznenađen. Shvatila sam da je Čejs tokom trideset dve godine svog postojanja imao veoma malo iskustva s odbijanjem. Bio je zgodan, pametan, toliko bogat da ne bi mogao da potroši sve pare koje ima čak i da ceo život tome posveti, i uz to dolazio je iz porodice sa zavidnim menhetskimske pedigreeom. Na papiru je bio previše dobar da bi to moglo biti istina. U stvarnosti, toliko loš da je bilo bolno disati pored njega.

„Zato što neću da proslavljam našu lažnu vezu i da obmanjem toliko ljudi. I zato što su usluge tebi veoma nisko na mojoj listi prioriteta, negde iza čupanja trepavica i započinjanja tuče s pijanim Deda Mrazom u metrou.“

I dalje sam držala otvorena vrata, drhteći. Nisam mogla da izbacim iz glave Ronana Bleka. Kejti i Lori. Mamino pismo u kome mi kaže da ostanem dobrodušna i saosećajna. Nije valjda mislila na ovo.

„Otpustiću te“, rekao je prosto, ne trepnuvši.

„Tužiću te“, uzvratila sam sa istom nonšalancijom, osećajući mnogo veću histeriju u vezi s njegovom pretnjom nego što sam pokazala. Volela sam svoj posao. Plus, dobro je znao da živim od plate do plate i da neću preživeti ni najkraći period nezaposlenosti.

Nije ni čudo što se prezivao Blek. Srce mu je crno, tu nema sumnje.

„Da li smo tanki s parama, gospođice Goldblum?“ Izvio je obrvu, glas mu je bio smrtonosan.

„Odgovor i sam znaš.“ Sevnula sam zubima. Za iznajmljivanje stana na Menhetnu, pa i najmanjeg, bilo je potrebno čitavo bogatstvo.

„Savršeno, učini mi ovo, a ja ću ti se odužiti za uloženo vreme i trud.“ U sekundi se pretvorio iz lošeg u dobrog policajca.

„Biće to krvavo zarađene pare“, rekla sam.